

za orožje in se jim pridružijo. Kdor se jim ustavlja, tega umorijo. V neki vasi pri Dilepu je bil umorjen učitelj Milan Isornic, ker ni hotel ustašev podpirati. Turški vohun Joanko je bil v Vodeni umorjen, ker je izdal ustaško četo in je bilo kakih 200 ustašev ugrabljenih, istotoliko pa jih je zbežalo. V Gumenici so ustaši zasedli pravoslavno cerkev in pregnali turške pope. V Sestovu je bila že mala bitka. Iz zapora ubegli učitelj Stevov je s svojo ustaško četo prišel v Sestovo, kjer so jih turški vojaki naskočili. 7 turških vojakov je bilo ubitih, 2 ranjena; izmed ustašev sta bila dva ubita in več ranjenih. Tudi Stevov je bil ranjen in je zbežal v hišo svoje neveste. Turki so hišo naskočili. Stevovjeva nevesta je turškega poveljnika udarila s handžarjem po glavi. Turki so jo razjarjeni ustrelili. Stevov je videl, da ni rešitve in se je sam ustrelil.

Vodja nemških katolikov dr. Ernst Lieber je umrl dne 31. marca v Kambergu. Po smrti Windhorsta je on vodil nemške državne poslance. Bil je sicer mož globokega znanja, a vendar ni mogel priti do iste veljave, kakor njegov prednik.

Cecil Rhodes, eden glavnih provzročiteljev burske vojske, je umrl. V Južni Afriki si je nagnabil ogromno imetje, postal je zlati kralj; svoj čas je bil tudi kaplandski minister.

Med Buri in Angleži se vrše, kakor se poroča iz Južne Afrike, neka pogajanja za mir. Kakor vsa dosedanja pogajanja bodo skoro gotovo tudi ta ostala brezuspešna. Tako trdi tudi Krüger. Buri hočejo popolno svobodo, kar jim pa Angleži ne bodo dovolili prej, predno ne bodo angleške čete popolnoma poražene.

Dopisi.

Poziv na vse slovenske rojake. (Od Sv. Lovrenca nad Mariborom.) Drevje poganja zopet brstje, nebesni obok se čim dalje bolj jasni; dasiravno se bleste s prijaznih hribočkov se beli kristali, so že vendar povsod videti znamenja, da si je po dolgem počitku zopet opomogla priroda.

To je navaden pojav, ponavljajoč se leto za letom. — Ne pravil bi vam, rojaki, tega, da ni v najtesnejši zvezi z našim narodnim življenjem; prikazala se je namreč v srcih nekaterih tukajšnjih narodnjakov iskrica upanja, da je še mogoče, obhajati veliko besedo vstajenja tudi glede slovenske zavesti.

Lepo je naše zeleno Pohorje. Ni čuda, da se cede slane našim nasprotnikom po njem?

«A ko bi me ne bilo več tukaj, ko se vrneš, pridi me obiskat tja gor!»

Pokazal je proti pokopališču in potegnivši črno čepico raz belo glavo, mahal jej je z roko v slovo.

Iz župnišča je šla k stari zasebnici Petrinji — svoji botri. Imela je pri njej obleko in blazine. Starka ji je dala, kar je imela, malo mleka in pol kolačka kruha na pot. Katrica si je zvezala obleko v ruto in prosila botro: «Te blazine mi sedaj še tukaj shranite, pa pazite, da mi jih nikdo ne pobere!»

«Ne boj se hčerkica, — kakor bi jih imela doma, to je čisto vsejedno! Ne pozabi me in če boš videla kedaj v mestu koga od nas, sporoči mu, kaj in kako je s teboj!»

«Jaz vam bom pisala, gospod župnik ali pa gospod učitelj vam prečita», rekla je Katrica, ko je vezala culico.

«Teda pa z Bogom ostanite, moram brzo iti.»

«Počakaj, da te pokropim na srečno pot!»

Petrinja je segla v kopolnico in je pokrižala Katrico. Potem je šla z njo čez dvor po vrtu okoli hleva. Za sklednjem je postala in gledala žalostno za odhajajočim dekletom.

Katrica je brzo korakala kakor bi utekala kaki nesreči. Ko je dospela na hriboček, na katerem stoji divja mejna hruška, zgoraj

Posrečilo se jim je, da so se vgnezdili tudi tukaj. Ustanavljajo si društva, ki delajo z vso silo na to, da se potuji naš rod.

Premalo probujeno kmetško ljudstvo ni moglo priti do spoznanja, da je to črv, ki vedno silneje gloda na osrčju slovenskega ljudstva. Vsako slovensko srce se zgraža nad počenjanjem naših nasprotnikov, ki so spravili naše ljudstvo že tako daleč, da samo deluje za svoj pogin. — Do sem je šla nečuvna predrznost, dalje ne sme iti!

Rojaki Slovenci! S svojo močjo nam ni mogoče izvršiti naloge, katero nam naklada naša dolžnost. — Jedina naša rešitev so knjige! To je uvidel odbor »kmetškega bral. društva«, ki je sklenil poprositi v imenu slovenske vzajemnosti in prijateljske vezi, domačine kakor tudi druge, da mu pomorejo.

Ker je bila poprejšnja knjižnica do cela zanemarljena, ustanovila se bo nova, iz katere se bo izposojevalo ljudstvu v pristnem slovenskem duhu pisano berilo, ki bo gotovo, čeravno počasi, pa vendar gotovo delovalo.

A sredstev ni!

Zato kličemo vsem:

«Prost mora biti, prost moj rod,
Na svojej zemlji svoj gospod!»

Dvignili smo prapor svoj, na njem se blesketata dva verza. Te besede kličemo vsakemu bratu Slovincu v spomin, v katerega srcu se tli iskrica prave, čiste ljubezni do svojih bratov. Pomagajte nam! Vsako knjigo bo odbor hvaležno sprejel. Ako pa kdo ne more knjige podariti, naj pa blagovoli naznani primerno ceno, da vsaj po tem potu pridemo do svojega smotra.

«Imaš-li, brate, mnogo od nebes,
Od bratov ne odvrčaj mi oči!»

Odbor si bo zabilježil imena vseh blagosrčnih darovalcev v trajen spomin. (Pošilja naj se na naslov: g. Šel, knjižničar »Bral. društva« pri Sv. Lovrenci nad Mariborom.)

Rojaki domačini! Storite vse, da se posrečijo naši upi! Ne ustrašite se dela; delo je, osobito pa v tem oziru, največji kinč pravega moža! Le z vsestranskim navdušenjem bomo lahko klicali:

«Le vstani, horni narod moj,
Do danes v prah teptan,
Pepelni dan ni dan več tvoj,
Tvoj je vstajenja dan!»

Sv. Lenart v Slov. goricah. (Šolske stvari). Pod tem naslovom je bil v št. 13. z dne 27. sušca priobčen dopis, v katerem se naši nasprotniki opravičujejo zaradi njihovega ravnanja v šolskih stvareh z raznovrstnimi razlogi. S tem dopisom pa so se razžalili pisatelj prvega članka v št. 12. »Slov.

Gospodarja«, kakor tudi udje kraj šolskega sveta. Cenjeni bralci bi si lahko mislili, da le naši purgarji vedo pravice deliti, mi drugi pa kar nepremišljeno glasujemo, ne vedoč, kako se mora kaj razsoditi. — Prosim, naj povem en resničen dogodek iz preteklosti, potem sodite sami pravičnost in skrb naših purgarjev za nas kmete: Pred par leti je bila pri nas razpisana služba za nadučitelja; prošnikov je bilo več; med njimi je bil tudi eden s spričevali z »odliko«, vrh tega pa še izvršten in sloviti sadjar, in za tega smo mi slovenski kmetje prosili; pa takrat pri naših slavnih pravicoljubnih tržanih niso pomagala izvrstna spričevala, ker je ubogi učitelj imel neki od naših nasprotnikov »neodpustljiv greh« namreč: bil je Slovenec; tedaj gre slavná deputacija naših tržanov v Gradec, in res so dosegli, kar so želeli; mi smo propali, in oni so dobili, katerega so želeli, akoravno bi se z našim kandidatom ne bi mogel primerjati. Torej proč od Gradca!

Blizu tako se zdaj godi; tudi ta gosp. učitelj, za katerega je naša stranka glasovala, je sadjar in tudi druga spričevala so dobra, pač pa ima zgoraj imenovan neodpustljiv greh, in kakor se govori, tudi nekaj upanja, da če izpraznjeno mesto dobi, da zna postati tržan; seve tega pa se naši nasprotniki grozno bojijo, ker tla njih vlade so že zelo omajana. To dobro čutijo, in ako bi nam sreča bila mila, in mi z našim kandidatom prodremo, tedaj bi jim tla postala še bolj ledena. In to je vzrok, da se je naša nasprotna deputacija zopet podala v Gradec; kaj so dosegli, bo prinesel čas.*

Zakaj neki imamo naš šolski vrt, če ga ne obdelujejo otroci? Zakaj plačujemo najemnino za vrt in stroške za ograjo vrta, ker v šolani kraji ne dobijo iz njega pravega pouka? Če ste slavni tržani tako skrbni za nas kmete, da nam nikdar ne privoščite učitelja, veččega v sadje- in vinoreji, kar bi bilo za nas in za naš okraj najbolj važno, tedaj pa se še enkrat potrudite v Gradec, da nam dosežete, da se sme ta nepotrební šolski vrt odstraniti, in s njim tudi stroški za vrt. Toliko resnici na ljubo!

Sv. Lenart v Slov. goricah. (Šolske razmere). Nič ni pomagalo, da so se trgovci Papst, trgovec Sedminek in notar Toplak vozili v Gradec zaradi novega učitelja. Deželni šolski svet je imenoval učiteljem za trg gosp. Ureka v Spodnji Polskavi, izvrstnega učitelja in značajnega Slovenca, kakor smo si ga tukaj želeli.

* Nič niso dosegli! Glej drugi dopis! — Opomba uredništva.

široko razrasla, spodaj otla in ožgana od pastirskih ognjev, sedla je pod njo in pogledovala dolgim meglenim pogledom na svojo rojstno vasico, na te zelene vrte, na valovite njive, kjer je od malega delala v potu obraza; zrla je na sive strehe, pod katerimi je služila, jedla kruh namočen v solzah; pogled ji je zastal na cerkvici, kjer je tako pogosto svojo skrb, svojo boleost, svoje pregreške Bogu tožila, kjer je tako pogosto našla tolažbo in mir, — na tej cerkvici, zraven katere je majhen prostorček, dva koraka dolg, korak širok, z bršljanom porasten, — oh, oči so se ji znova napolnile s solzami pri tem spominu! Vzela je rožni venec in zrla med molitvijo nehotе dalje na te temne gozde, kjer je ob nedeljah iskala jagode in maline, kjer je trgala preljubne cvetke, kjer pred njo niti ptički niso odletavali, niti veverice se plašile, kjer ji je vse bilo prijazno in vabljivo. In v duši se ji je objavila vsa vonjava in prijetnost lesa, prerazkošni spev lesnih krilatcev, lahno šumenje potoka, — bilo ji je naenkrat tako domače, tako ljubo, da se ji je storilo milo po tej vkljub vsemu vendar le ljubi vasi, da ji je bilo žal odhoda — Pa ohrabrila se je. Naglo je vstala in se dalje podala v svet. Prekoračila je hriboček, ozrla se še enkrat in — izginila je na drugi strani.

Bila je v svetu tuja, neznana, sama, osamela kakor prst.

II.

Po dvajsetih letih.

Proti Markovcu je drdral po veliki cesti poštni voz. Kočijaž je poganjal in konji so dirjali kar so mogli. V kočiji je sedela gospa v temni obleki in dve mladi gospici. V Markovcu se voz ustavi pred gostilno, gospa z gospicama stopi iz kočije, ukaže kočijažu prtljago v gostilni shraniti in vse tri gredo, ne da bi se ustavile v gostilni, naravnost proti cerkvi. Solnce se je ravnokar prikazalo nad cerkveno streho in majevo jutro je dihalo hlad in vonjavo.

Pozvonilo je k sveti maši. Tu in tam se je prikazala izza vežnih vrat kaka starka z molitvenikom pod pazduho, ali je kak zasebnik krenil proti cerkvi. Gledali so zvedavo na tuje goste. Fantje, stoječ pred šolo in čakajoč, da pojde gospod župnik do cerkve, so preobračali oči in kakor prestrašeni snemali klobuke raz glave.

Gospa je vedla gospici skozi velike duri v cerkev, jih posadila v zadnjo klopi in šla, kakor bi bila v markovski cerkvi dobro znana v zakristijo.

(Konec prihodnjic)

Od nekod. Vinarski tečaj v Mariboru.) Dovolite, da nekoliko opišem in razjasnim sadjarski in viničarski tečaj, ki se je vršil letos v Mariboru od 3.—15. sušca. Vdeležilo se ga je 43 vdeležencev od vseh strani naše lepe štajerske dežele. Podučevalo se je — hvala Bogu — letos menda prvič v našem lepem slovenskem jeziku. Seveda se je potem še tolmačilo v nemškem, to pa zaradi dveh »blaženih« Nemcev, ki sta iz Gradca doma. Pouk sta imela slovenska učitelja in sicer za vinarstvo gosp. Blažević, za sadjarstvo pa g. Rudel. Prav lepo, natanko in zastopno sta podučevala, tako, da ju je prav lahko vsak vdeleženec tečaja razumel, kateri je le hotel. Takega poduka v slovenskem jeziku smo že davno želeli na deželni šoli mariborski. V prvi vrsti se je podučevalo o sadjarstvu sploh vse, kar je najpotrebnejše za uničene vinogradnike, kar jim je silno potrebno znati, da se upostošeni vinogradi zopet na novo nasadijo in oživijo. Učilo se je, kako naj se stara trta reže na rodovitnost in pomlajenje, kar je važno za one kraje, kjer še stara trta raste. Sam iz svojega prepričanja sem letos doznal, da ljudje ne znajo prav rezati stare trte na rodovitnost. Evo vam jeden izgled. Minuli teden sem gledal v neki gorici, ko so ravno rezači staro trto obrezovali. Pa kako, za božjo voljo, sem vskliknil, le poslušajte. Najprvo so obrezali vse spodnje mladice, od katerih bi se morala jedna pustiti za cep na jedno ali dve oči, za drugo leto v pomlajenje in vse tiste, ki so rodovite in sad prinesejo; a pustili so za reznik mladico, ki je iz starega lesa poglala, ta bode rodila, da bo kaj? Pa to je ravno nasprotno. Mladica iz starega lesa ne rodi sadu, ampak le močna jalova mladica ostane. Vinogradniki, opozarjam vas, pazite na rezače, da bodo prav rezali na vašo korist ne pa na škodo. Reže se na rodovitnost le v dveletnem lesu. Ni čuda potem, da naši vinogradniki ne berejo in to vsled krivde nevednih rezačev. Kdor hoče imeti gorice prav obdelovane, naj si kupi knjižico »Viničarjev kazipot«, ki jo je spisal naš deželni potovalni učitelj Ivan Belle. Ta knjiga je vsega pripočila vredna in bi jo moral imeti vsaki vinogradnik. Dobi se pri g. Dragot. Hribarju v Celju za 60 vin. To sem omenil le mimogrede. Nadalje se je podučevalo sploh vse o novi ameriški trti. Kako se ta reže enoletna, dve-, triletna itd. Potem kako naj se regoli, bolje vrste postavi in sadi.

Pri sajenju naj se posebno pazi, da se ne sadi v premrzlo in mokro zemljo; najboljši čas je za to koncem meseca aprila in v začetku maja, ker že dobi zemlja nekoliko svoje prave toplote. Predno se trs vsadi, naj se vse koreninice nekoliko priščeja in namočijo v neko zmes, ki se napravi iz kravjeka, ilovice in vode. Potem, ko se cepi na suho, kako se pripravljajo in se ravna z matenjakami in kako se cepljenke vlagajo in še veliko drugega, kar bi moral vsak viničar znati. — Potem se je vršil pouk v sadjarstvu. Kako se sadno drevje snazi ter trebi in sicer tako, da se vse veje, ki so pregoste in se križajo, odstranijo, da pride lahko do njih solnčna svetloba. Rane naj se z nožem obrežejo in s terom zamažejo. Nadalje, kako se strže skorja in mah, kako se luknje v deblih zadelažajo itd. Kako se mlado drevje obrezuje in mu pravo krono da, kako se lahko precepi nerodovitna sorta v rodovito itd. Kako se gnoji, napravi drevesnica ter cepi. Vse to in še več se je poučevalo na letošnjem tečaju v korist vsem vdeležencem, da so se lahko naučili marsikaj potrebnega in koristnega za napredek vinarstva in sadjarstva. Taki in enaki pouki so silno potrebni v sedanjih časih, samo če se bodo vdeleženci ravnali po nasvetih gospodov učiteljev. Vsak vdeleženec, kateremu je kaj mar za povzdigo in napredek sadjarstva in vinarstva v naši štajerski deželi, si je lahko vse priučil v to stroko spadajoča opravila. Pa žalibog, nekaj je bilo tudi takih, ki jim je bil ta pouk malo všeč; ampak le tiste kronce, ki so jih dobili

v podporo. To se je posebno pokazalo dne 15. sušca, ob sklepu tečaja, ko je bila skušnja celega tečaja; nekateri so prav dobro znali, drugi nič. Nato so se razdelila s 30 vinarji kolekovana spričevala, ki pa nam zato niso po volji, ker so čisto popolnoma nemška. Vprašam slavno ravnateljstvo, zakaj bi nam, slovenskim sinovom ne privoščili slovenskih spričeval in na slovenske prošnje slovensko odgovarjali? Kakor nam je obljubljeno, se bode še letos vršil meseca junija letni tečaj na šest dni, katerega se bode lahko vdeležil marsikateri viničarski sin.

Toliko, mislim, da zadostuje cenjenim »Gospodarjevim« bralcem, da vedo, kaj se vse poučuje v teh tečajih na vinarski šoli v Mariboru, ki jo tudi Slovenci podpirate z davkoplačevanjem. — Z Bogom!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

† Kardinal dr. Jakob Missia. O zadnjih trenutkih umrlega kardinala poročajo goriški listi še naslednje: V nedeljo dne 23. marca zvečer se je mudil kardinal v pisalni sobi do 10. ure. Predno je šel k počitku, je odmolil sv. rožni venec. Okolu polnoči se je pojavil hud srčni napad, kakršnih je imel od jeseni minulega leta mnogo. — Sestra križarka Agripina, ki mu je po zdravnikovem naročilu po noči stregla, je bila takoj na pomoč. Položila mu je obkladke na prsi ter mu pripravila aparat za vdihovanje kislica. Na to je šla v stransko sobo po drug aparat. Ko se je pa vrnila, našla je že kardinala v jako nevarnem stanju. Sklicala je brž služabnike in dvornega kapelana Ličana ter kancelarja Zampara. Gospod kapelan Ličan mu je nemudoma podelil sv. zakramente za umirajočega. Na to je kardinal še parkrat izdihnil in umrl ob pol 1, držeč v desnici martvaško svečo, katero si je dva dni prej sam k postelji prinesel, v levici pa križ s svetinjami. K postelji se je zbrala vsa domača družina, ki je pri njem molila do jutra. Pritekel je tudi domači zdravnik g. dr. Pontoni, toda prepozno.

Kardinal je bil v nedeljo cel dan nenavadno vesel. Sklenil je, da bode sam opravil v stolnici vse cerkvene slovesnosti velikega tedna. Maševal je v nedeljo ob pol 10. uri. Pri kosilu in pri večerji je bil zelo šaljiv. Ko so mu hoteli pri kosilu napraviti napitnico k četrti obletnici njegove izvolitve za gorškega nadškofa, je rekel: »Pustite to! Obletnica je jutri, to je 24. marca! Jutri morate napraviti napitnico!« Toda dne 24. marca ga ni bilo več med živimi.....

Truplo kardinalovo je bilo balzamirano ter od četrta, dne 27. marca razpostavljeno v stari nadškofijski kapelici. Kardinal je bil oblečen v kardinalsko obleko, na rokah je imel rdeče rokavice, čevlji so bili istotako rdeči, a vezani s srebrom; na glavi je imel srebrno-belo mitro. V rokah je držal srebrno razpelo. Obličje je bilo nekoliko potemnelo, a poteze v obrazu so bile nespremenjene. Pred krsto je stal klečalnik, na katerem so molili stalno se vrsteči duhovniki.

Glavni dedič kardinalov je dijaško semenišče v Gorici. Bogato knjižnico je podaril škofiji. Izvršitelj oporoke je monsignor Kravanja. Ker je pokojni kardinal dal na svoje stroške popraviti nadškofijsko palačo, je njegova zapuščina jako skromna.

Pogreb kardinala je bil v sredo dne 2. aprila. Za svoje počivališče si je izvolil romarsko cerkev na sv. Gori oddaljeno okoli dve uri od Gorice. Udeležila se je pogreba nepregledna množica ljudstva. Navzoči so bili štiri škofje, ljubljanski dr. Jeglič, krški dr. Mahnič, celovski dr. Kahn ter poreško-puljski Flapp. Lavantinsko škofijo so zastopali stolni prošt L. Herg in kanonik dr. Iv. Mlakar. Nadalje so se udeležili iz naše škofije pogreba kanonik Hajšek, poslanec

Žičkar, župnik Meško, revident Štrakelj, župnik Weixl ter mnogo kardinalovih sorodnikov iz Murskega polja.

Pogrebne slovesnosti so se začele okoli 9. ure. Po ulicah so gorele v črno zavite svetilke in raz hiše so visele žalne zastave. Truplo nosijo duhovniki. Med njimi je tudi 84 letni starček, vikarij Iv. Bressau, kateri je nesel k večnemu počitku že tri škofo. Vkljub starosti se je ponudil tudi sedaj. Krsta je bila odkrita, tako, da se je videl kardinal. Sprevod je vodil škof dr. Flapp. V slovo je govoril kardinalu profesor bogoslovja dr. Faidutti.

Prvi za truplom so šli pokojnikovi sodniki, hišna družina in člani nadškofijske pisarne. Za njimi so sledili: zastopnik cesarjev grof Cziraky, cesarski namestnik grof Goes, zastopniki vojaštva, poslanci itd. Pogreba se je vdeležilo okoli 300 duhovnikov in 60 redovnikov. Vojaki so delali špalir. Od Sv. Katarine naprej je vodil sprevod monsignor dr. Sedej. Občina Solkan, skozi katero se je pomikal sprevod, je imela črno ovite slovenske zastave. Sprevod je sprejelo Solkansko starešinstvo ter ga spremljalo na Goro, kamor so kardinala peljali k zadnjemu počitku.

Ljudstva se je ta dan v Gorici vse trlo. Ulice so bile polne, glava pri glavi. Od spreveda se je slišala glasna molitev, mogočni »Miserere«, vojaška in meščanska godba. Vsi zvonovi so zvonili.

Velikemu možu, blagemu pokojniku večni mir in pokoj!

Politično zborovanje. Katol. politično društvo »Sava« priredi na belo nedeljo popoldne ob 3. uri na Vidmu v gostilni gospe Podjedlove občni zbor s sledečim redom: 1. Poročilo drž. [posl. gosp. Jos. Žičkarja; 2. govor gosp. dr. Franja Jankovića o našem časopisju; 3. o našem društvenem stanju poročata gg. tajnik in blagajnik. — Pridite gotovo in pripeljite k zborovanju obilo somišljenikov.

Odbor »Sava«.

V Mariboru je včeraj, dne 2. aprila, ob polu 10. uri po noči začel udarjati zvon v znamenje, da je v mariborskem mestu ogenj. Gorelo je pri g. Ploču v Melju. Kako je ogenj nastal, se ne ve. Zgorelo je hišno in gospodarsko poslopje.

Mariborskim županom je bil včeraj, dne 2. aprila, izvoljen dosedanji podžupan dr. Hans Schmiederer.

Samomor v Mariboru. Veliko soboto zvečer je skočil v Dravo 64 letni Jož. Hojnik. Našli so mrtvega v Št. Petru na levem bregu Drave. Vzrok je baje slaboumnost.

Slava takemu učitelju! Koroška učiteljska zveza je na zborovanju v Beljaku, dne 1. aprila, izključila nadučitelja Ellerja, ker je odbornik slovenskega »Učiteljskega doma.« Slava učitelju, ki v kljub nemški nestrpnosti ne zataji svoje narodnosti!

Razveljavljena obsodba. Najvišji sodni dvor je razveljavil obsodbo mariborskega porotnega sodišča, s katero je bil bivši naš urednik g. Fr. S. Šegula zaradi tiskovnih prestopkov obsojen na en mesec ječe. Tožila sta ga radenski Hildebrand in znani orehovski Bračko.

Iz šole. Učitelji so imenovani gg.: pri Sv. Lenartu v Slov. gor. učitelj J. Urek iz Gorenje Polskave, na šolo pri Sv. Martinu pri Vurbergu učitelj Anton Namestnik, na šolo v Šmarjeti na Pesnici učitelj Karol Majer, na šolo v Selnici učiteljica gđ. Fr. Konečnik, na šolo na Rečici suplentinja gđ. Marija Božič. V pokoj stopi učitelj g. J. Stöger na Bizeljskem in g. Berta Hödl v Šmarjeti.

Bismarka častijo! Ptujčani so dne 24. marca priredili veliko slavnost na čast znanega sovražnika Avstrije, Bismarka. Slavnosti se je vdeležil tudi krušni oče »Štajerčev« — pek in župan Ornik. Če zopet